

Szól a ködben a duda

*Megállasz a tar fák alatt,
Fönn az égen vadlúdcsapat.
Szól a ködben a duda,
Az ősz olyan ostoba.*

*Fojtogat a füstös utca,
Csöndesül a herce-hurca.
Csillagtalan estéken
Emlék lep el sötétén.*

*A szénszag gyors sétára hajt,
Ó, hogy kívánsz egy kis vihart.
Zörgőszárnyú szeleket,
Csupaember tereket.*

*Barátság és szerelem kell,
Fukarkodsz is minden perccel.
Munka hajt és álmodás —
Az élet mégis csodás.*

*Mért jársz idegen utcákat,
Hogy a lelked belefárad?
Szól a ködben a duda.
Az ősz mindig oly buta...*

Öröms élet

*Öröms élet, szeretlek csodálva!
Fiatal lángod, egekig fölér.
Termékeny alkotás, jó lelkek vágya,
Szent dicsőségünk, lágy földi kenyér.*

*Miénk a kacagás, meg az üdvösség,
Vidám parancsod cselekvésre int.
Rózsás máglyádat lázasan köszöntsék
A ragyogó tavaszban hiveink.*

*Korokon túl mindigre verhetetlen,
Dús jó! Élet! Tűzpiros győzelem!
A sorsot forgatod nagy tenyeredben
S szikrát gyújtasz nevető szemeken.*

Hódolat illet! Véged soha sincsen!
Soha, soha nem vagy te szomorú!
Bő termésed boldog fénnyel behintsen,
Mint vérszínű tulipán-koszorú.

Ha lépsz, dalok csengnek, fáklyák
Igyulladnak,
Pezsgő élet, új rügyeket hozó,
Szép álma lányoknak, inas ifjaknak,
Csillaghívó, kincses muzsikaszó.

Parancsod: szeretni, sohasem félni,
Hősök tetteit neveli lázad,
Fájdalmon túlhág, ki titkodat érti,
S meseszóval épít virágházat.

Az alkotó harcos dicsfényt vár tőled,
Mindig számára hullik az öröm —
Kergető idő hullámai nőnek
S átúsznak a napsugár-hőmpölyön!

Húsz éves harci menetelés

A tűznek, tűznek nem szabad lohadni,
Fáklyának, szívnek mindig kell lobogni.
Harcban megállni nem lehet már nekünk,
Megbotlunk, várunk, utat lelünk s lépünk.

Zúgó gépeknek lendülete lüktet.
Fényes csillagok buzdítanak bennünket.
Messze ragyogó, csábos szép csillagok
Villantják elénk a biztos holnapot.

Sivár utakon, csikorduló foggal,
— Hol régi gazság gonoszságot forral —
Kátyúkba lépve, megfáradt csapattal
Győztesen köszönt majd a vörös hajnal.

Boldogság, hírnév vár az utunk végén,
Csodás virág nyíl küzdők szenvedésén.
A virág egykor égi színeket ver,
Dús istenné lesz a célhoz ért ember.

Húsz hosszú éve mi is megyünk, megyünk,
Hajnalba ért már végtelen éjjelünk.
Sok bajtárs hullt el. Megnőtt seregekkel
Talál mégis a harcra hívó reggel.

Mert csak növekszünk. Tűzben ér az ünnep.
Bátran visszük át bizó seregünket
Áldomást kezdő holnapok partjára,
S az örök hajszát örömének zárja...

(A HID húszéves jubileumán)